

Romeinen 11:28-36

Vs 28-39 Gods trouw

Vs 30-32 Gods barmhartigheid

Vs 33-36 Gods lof

Gemeente,

Drie hoofdstukken heeft Paulus het gehad over Israel. Over dat vreselijke dat de grote meerderheid van Israel Jezus heeft verworpen en aan Hem voorbijgaat.

Paulus heeft eerst laten zien in hoofdstuk 9 dat dat God niet heeft verrast of overvallen. Het was een verharding naar Zijn wil.

Daarna heeft hij erop gewezen dat het Israels eigen schuld is: de schuld van het ongeloof.

Maar er is ook hoop en verwachting. Met het beeld van de olijfboom heeft hij aangegeven dat er velen weer zullen worden ingeënt. De olijfboom van Gods verbond met Israels aartsvaders zoals Abraham. Als heidenen kunnen worden ingeënt in een hun vreemde olijfboom dan toch zeker Israëlieten. Paulus heeft daarover een verborgenheid ontvangen van de Heere. En de profeten zoals Jesaja hebben ervan gesproken. Er zal een volheid van Israel tot geloof in Jezus komen.

1 Gods trouw

Wat betekent dat nu allemaal? Daarover gaat het in de verzen van vanavond. Nu, het houdt allereerst in dat de verhouding van God met Israel een hele bijzondere is. Dubbele zelfs. Isaac da Costa, zelf een Jood vergelijkt het volk Israel met een muntstuk. Op de ene kant staat: vijanden. Op de andere kant staat: vrienden (vs 28)

Gelet op het Evangelie worden de Israëlieten door God gezien als vijanden. God staat vertoorned tegenover hen. Want wie het Evangelie verwerpt, wie Jezus verwerpt, die moet op Gods toorn rekenen, die haalt Gods toorn over zich heen. Ja, als je het kind van iemand laat kruisigen, als je het kind van iemand verwerpt, vertrapt en krenkt, ja, dan haal je diens toorn over je heen. En Israel verwerpt en veracht in grote meerderheid, dus als volk, Gods Kind, Zijn Kind Jezus. Daarmee maakt het dat God hun vijandig is. Vandaar de verwoesting van Jeruzalem in het jaar 70.

Wonderlijk, dat is om uwentwil. Door die dam van Israels verharding in de rivier heeft het water van Gods genade zich een weg gebaad, een stroomgebied gezocht door de heidenen.

Maar dit is niet het enige! Tegelijkertijd zijn en blijven het beminden van God. Gelet op Zijn verkiezing. Uit alle volken heeft God Israel uitverkoren om Zijn verbond mee op te richten, te beginnen bij Abraham. Gelet op de verkiezing bemint God datzelfde volk. Vanwege Zijn verbond met de vaders Abraham, Izaak en Jakob. En dat blijft. Dat krijgt niemand stuk. Dat verandert niet, ook niet door Israels ongehoorzaamheid en verwerping van de Heere Jezus. Ook niet al duurt dat al eeuwen. God blijft hen beminnen vanuit Zijn verbond met Abraham.

Dat heeft natuurlijk ook alles te zeggen over onze houding naar Israel toe. Vanwege hun verwerping van Jezus halen zij Gods toorn over zich heen. Israel is in nood. Echt in nood. Laat niemand daar gering over denken. Laat niemand denken dat Isael toch wel goed terecht komt al geloven ze niet in Jezus. Zij halen Gods toorn over zich heen. Hoe zou je daar onbewogen onder mogen blijven? Wij dan wetende de schrik des Heeren, bewegen de mensen tot geloof, dat mag wel met name gelden tav. Israel. En dat gedreven door de liefde, want God bemint dat volk. Zouden wij dan niet het goede voor Isael zoeken? Het goede van hun erkenning dat Jezus de Messias is.

Wie draagt Israel zo op het hart? Wie bidt zo voor het Evangelie onder Israel? Want nog steeds bemint God dit volk.

Want de genadegiften en de roeping Gods zijn onberouwelijk. (vs 29). De roeping waarmee Abraham geroepen werd. Geroepen werd om God te volgen en Hem te vertrouwen. De genadegiften van het verbond, de beloften, de dienst der verzoening, de profeten. Die blijven Israel gelden. En zullen altijd Israel blijven gelden. Want die zijn onberouwelijk. God komt daar nooit op terug. Ook niet al daagt Israel Hem zo uit, al veracht het al eeuwen de Heere Jezus, al is het verbond vrijwel zonder vrucht. God blijft trouw. Hij neemt het niet terug. Wat zeggen wij als wij vijf keer bij iemand op bezoek zijn geweest om onze diensten aan te bieden en alle vijf de keren zijn we de deur geweest, en ook nog nagegooid met rotte appels en tomaten. Hier hou ik mee op. Dit laat ik me niet nog een keer gebeuren. Maar God is onberouwelijk Hij blijft ermee doorgaan. Na zoveel keer door Israel verworpen te zijn, zoveel eeuwen door, Hij blijft zijn roeping en verbond naar hen uit laten gaan. Onberouwelijk. Hij blijft Israel als volk trouw.

En nu zijn wij op een belangrijk punt gekomen. Wat Israel geldt als volk, geldt elke gelovige persoonlijk. Want dat was het punt waar het begon. In Romeinen 8 was Paulus geëindigd met die lofzang, het zegelied. Wij zijn

verzekerd dat niets ons zal kunnen scheiden van de liefde Gods. Wie zal beschuldiging inbrengen tegen de uitverkorenen Gods? Dat is kansloos want Christus laat de Zijnen nooit los. God blijft trouw. En zo was Paulus op Israel gekomen. Want lijkt het er niet op dat Gods trouw helemaal niet zo vast en betrouwbaar is. Als je nou naar Israel kijkt, moet je dan niet concluderen dat Gods trouw stuk kan vallen, tenietgedaan kan worden, schipbreuk kan lijden? Nou, en als Gods trouw aan Israel stuk af kan breken wie zegt dan dat dat ook niet kan voor elke gelovige? Dan is dat zegelied helemaal zo zeker niet, en helemaal niet zo vast. Misschien dat God Zijn trouw aan een gelovige ook wel een keer opzegt.....

Maar nu is duidelijk geworden in Romeinen 9 tot 11 dat Gods trouw aan Israel niet verbroken is, niet is opgezegd. God blijft Israel als volk trouw. Ondanks alles. Nou, dan zal Hij ook Zijn trouw aan elke gelovig niet opzeggen en verbreken! Die is onberouwelijk. Al doe je als gelovige ook nog zo veel en nog zo vaak iets waardoor je die trouw op het spel zet. Waardoor je erom vraagt ahw dat God daar een punt achter zet. Als ik weer zondig. Als ik weer terugval. Als ik weer aan Jezus voorbij leef. Zo vaak en soms zo lang. Als een David die eerst zondigt en daarna hardnekkig weigert om erop terug te komen. En dat niet één keer maar zo vaak. Ik daag God uit, ik tart Hem om Zijn trouw op te zeggen en te verbreken. Maar dat doet Hij niet! Wat Israel als volk geldt, geldt elke gelovige afzonderlijk. Niets kan me scheiden van Zijn liefde, zelfs mijn zonden niet. Al mijn ontrouw, al mijn zonden krijgen God trouw niet stuk. Romeinen 8 is toch waar! Zeker weten. Gods roeping en genadegiften zijn onberouwelijk. God komt er nooit op terug. God zegt nooit: Ik had toch beter een ander kunnen nemen, Ik zal me toch nog eens beraden, met de kennis van nu had Ik het niet gedaan. Het zou allemaal billijk zijn, me recht en reden en begrijpelijk. Maar nooit, nooit hoeft ik te bang voor te zijn. Nooit zal Hij dat doen. Onberouwelijk. God komt er nooit op terug!

2 Gods barmhartigheid

Dan de verzen 30 t/m 32. Paulus zet het even op een rijtje voor heidenen en Joden. Vers 30 voor de heidenen: eertijds God ongehoorzaam. Het hele heidendom tot aan Pinksteren. Levend zonder God en zonder bekering. Levend naar eigen inzicht, makend zich afgoden en die volgend en dienend. In duisternis, onder het oordeel, rondrennend in het donker en elk moment in gevaar om voor eeuwig weg te zinken. Totdat....totdat God barmhartigheid betoonde. Uit ontferming en mededogen het licht liet doorbreken. In een deel van de wereld onder een volk waar het Evangelie voor het eerst kwam. En in harten afzonderlijk waar het licht in opging. Omdat God het wilde, omdat God Zich ontfermde. En dat door de ongehoorzaamheid

van Israel. Doordat Israel zich verhardde stroomde Gods barmhartigheid naar de heidenvolkeren. Eerst ongehoorzaam, daarna barmhartigheid verkregen.

En nu het volk Isael. Zij zijn nu in grote meerderheid ongehoorzaam. Ongehoorzaam aan het Evangelie, aan de Zoon, aan het geloof. Levend in duisternis. Al hebben zij de heilige Schriften van het Oude Testament, zij leven in duisternis. Verblind. In gevaar om voor eeuwig weg te zinken. Totdat....totdat God hen barmhartigheid zal betonen. Totdat God Zich over hen ontfermen zal en een volheid zal doen ingaan. Zal brengen tot de kennis van Jezus als de beloofde Messias. Omdat God het wil. En dat door de barmhartigheid die Hij heidenen heeft bewezen. Waardoor Hij Israel tot jaloersheid zal verwekken en dan zal de dam van verzet breken en door Gods genadevloed doorbroken worden. Eerst ongehoorzaam en daarna barmhartigheid verkregen.

Valt het u op, jou op? Het gaat bij Jood en heiden op dezelfde manier. Vers 32. Eerst ongehoorzaam, daarna barmhartigheid verkregen. Want God heeft hen allen (én Joden én heidenen) onder de ongehoorzaamheid besloten, opdat Hij hun allen (Joden én heidenen) barmhartigheid zou bewijzen. Precies hetzelfde. Opdat, het doel is dat allen alles aan Gods barmhartigheid te danken hebben.

Daarom heeft God Jood en heiden besloten onder de ongehoorzaamheid. Besloten, opgesloten. Dan denk je aan een sleutel. Waarmee je mensen op kunt sluiten in een kamer. Waarbij we moeten bedenken dat de mensheid zelf van God is weggegaan en ongehoorzaam is geworden. Leven zonder God bevalt een mens best. En God heeft de heidenvolkeren daarin overgegeven. In die kamer opgesloten en laten zitten. Vreselijk als je daarin sterft. Niemand klopt op de deuren om eruit te mogen. Iedereen leeft daar heerlijk en lekker en gerust. Het is puur barmhartigheid van God als het Evangelie komt. Als God de deur van die kamer opendoet en het Evangelie laat verkondigen. Van Jezus Christus Die als Profeet verlicht, als Priester verzoent, als Koning regeert en beschermt. Geloof in Hem en je zult gered zijn. En het is puur barmhartigheid als God de deur van je hart opendoet en je hart inwint en je komt tot Jezus. Je komt tot geloof. Pure barmhartigheid van God.

En als een Jood tot geloof komt is dat ook puur aan barmhartigheid te danken. Opgesloten in de verharding van de verwerping van Jezus. En daarin gelukkig,, tevreden en zelfverzekerd en hoogmoedig. Totdat God de deur van hun hart opendoet en Zijn Zoon er binnenbrengt. En een Jood komt tot geloof. Of je nou Jood of heiden bent, het is puur barmhartigheid als je tot geloof komt gebracht word. Laat elke Jood bedenken: zo ben ik van nature:

verwerper van de Zaligmaker. Laat elke heiden bedenken: zo ben ik van nature: ongehoorzaam, levend in mijn eigen lust, met mijn afgoden die ik maak.

Nooit is er één gelovige die kan neerzien op een andere. Allen hebben zij alles aan barmhartigheid te danken! Allen hebben zich gestort in ongehoorzaamheid en voelen zich daar prima in thuis. Als u dat nou maar herkent! Ik was opgesloten in onbekeerdheid en dat heb ik aan mijzelf te wijten en ik voelde me daar prima in. Regelrecht op weg naar de ondergang. Als een hollend paard naar de afgrond. Ik vroeg nergens naar en zat nergens mee. Puur barmhartigheid.

Wie echt gelooft herkent dat, beaamt dat, aanbidt dat.

Daarom is er nog hoop. Voor Israel. Al zit dat volk in meerderheid niet op het Evangelie te wachten. Maar daar hangt het niet vanaf. Het hangt af van Gods barmhartigheid! Voor ons. Omdat het puur barmhartigheid is, is er hoop als je leeft in onbekeerdheid en je vindt dat prima. Ergens weet je wel: het is het niet, maar je leeft heerlijk verder op je eigen weg. En dat is nou al jaren en jaren zo. En dat zal wel zo blijven ook als het van mij afhangt. Maar God zij dank hangt het niet van mij af. Gods barmhartigheid. Roep die aan, roep die in. Zo onbekeerd als je bent en je je voelt of niet voelt. God zoekt niet wie Hem zoeken, wie Hem tegemoetkomen, wie Hem iets te bieden hebben aan goede plannen en probeersels en ernst. God zoekt er die het van barmhartigheid moeten hebben. Barmhartigheid die verzoent, die zoekt, die bekeert, die verlost.

Ondertussen hangt er wel een enorme spanning in ons leven als wij Jezus nog niet kennen. Wat Israel geldt geldt dan ook ons: vanwege de verwerping van Gods Zoon is God vertoornd op ons. Halen wij Zijn toorn over ons heen. Als een donkere onweerswolk die boven ons hangt. Maar vanuit het verbond met ons voorgeslacht zijn wij beminden, geliefden, en trekt God aan ons om ons onder die bui weg te halen, Zijn Koninkrijk in. En wij maar onschrap zetten, wij maar terugtrekken als een jongetje dat naar de dokter moet en moeder trekt hem vooruit en hij trekt bang terug.

Hoe loopt dat af? Valt de bui voordat ik me heb laten binnentrekken? Dan is het voor eeuwig te laat. Laat ik me binnentrekken voor de bui valt? Dan is het behouden, nog op tijd, net op tijd misschien. Uit pure barmhartigheid.

Dus daar ging het God om. In Zijn weg met Joden en heidenvolken. Omdat Zijn barmhartigheid alle eer zou krijgen en de enige oorzaak zou zijn van het behoud en de zaligheid.

3 Gods lof

Daarom eindigt Paulus met Gods lof. (vs 33-36). Wat wonderlijk is het allemaal. Zijn weg met Israel. Zijn weg met de heidenvolkeren. Zoals dat beeld van die dam in de rivier. Gods genadestroom vloeide eerst door de bedding van Israel. Zijn verbond met Abraham, Izaak en Jakob. Toen kwam Israels verwerping van de Heere Jezus. De dam in de rivier. Enkele straaltjes sijpelen er nog door. Maar achter die dam hoopt het water zich op en zoekt zich een uitweg door de velden, buiten de bedding van Israel, door de heidenvolkeren heen. Maar ondertussen blijft het water druk uitoefenen op die dam en er komt een moment dat die dam doorbreekt en dat Gods genadestroom door de bedding van Israel stroomt en het zal zijn één stroom van Joden en heidenen die uit pure barmhartigheid zalig worden en Gods lof zullen zingen.

Wonderlijk. Wie had dat kunnen bedenken? Welk mens had dit kunnen voorspellen en vanuit zichzelf kunnen bedenken. Niet één. En welk mens heeft hierbij God raad gegeven? Welk mens heeft God geholpen om dit te bedenken? Niemand. En de meest indringende vraag: welk mens heeft Gods iets gegeven waardoor God verplicht was hem genade te bewijzen? Welk mens kan zeggen: God, U had me niet mogen opsluiten in onbekeerlijkheid of verzet? Welk mens kan zeggen: God, U moet mij wel zaligmaken want ik heb zoveel voor U betekend en gedaan, daar mag wel wat tegenoverstaan van Uw kant? Welk mens zou kunnen zeggen als hij verloren gaat, opgesloten blijft: God dat mag niet, ik hoor gewoon bij U in de hemel, U mag mij niet verloren laten gaan? Niemand. Niemand heeft rechten. Wij staan allemaal schuldig, in Adam en daadwerkelijk.

Uit Hem zijn alle dingen. Uit God. Door Hem bedacht. Door God bepaald. Hoe het zou gaan met Israel. Zijn verbond met Abraham, hun verwerping van Jezus, hun volheid die zal wederkeren. Hoe het zou gaan met heidenen. Eertijds in duisternis. Dankzij Israels ongehoorzaamheid erbij gekomen. Hoe het zou gaan met mij. Ik ben een niet Jood, een heiden dus. Van nature ongehoorzaam in de afgodendienst als elke heiden eertijds. Toen het Evangelie gehoord. Puur barmhartigheid. Toen het Evangelie ontvangen. Puur barmhartigheid. Alles uit God. Niet uit mij, uit mijn gedachte, uit mijn goede wil uit mijn verlangen, maar uit God!

En door Hem zijn alle dingen. Door Hem zijn alle dingen ook bewerkstelligt. Je kunt een geweldig plan hebben, maar nou de uitvoering. Wel, die heeft God ook gedaan. Door Zijn Zoon Jezus Christus. Gekomen naar de aarde. Van de hemel naar de aarde. Van plaats van vreugde naar de plaats der smarten. Lijdend door het leven. Naar het kruis door Gethsemané heen. Onder de last van onze zonden en de toorn Gods. Die wij nooit zouden kunnen dragen en voor eeuwig zouden moeten verzinken. De wet vervullend die wij hebben weggeschopt en vertrapt. De Heilige Geest verdienend en

verwervend die wij nooit zouden bereiken. De hemel verwervend die niemand van ons zou kunnen binnenkomen. Gods weg naar mijn hart ging via Golgotha en nederdaling ter hel. En door de Heilige Geest. Die opzoekt en beïnvloed en bewerkt. Ondanks mijn verzet en mijn weerstand. Telkens en telkens weer. De Heilige Geest laat me niet los en niet gaan. Blijft me achternalopen als ik me losruk. Totdat Hij mij heeft en binnenkomt en mijn taaie wil ombuigt. Mijn hard hart week maakt. En ik ga geloven. Ik ga me gewonnen geven aan Jezus. Door de Heilige Geest.

En tot Hem zijn alle dingen. Ja, tot Zijn eer en lof. Alles is aan God te danken. De zaligheid van elke Jood, van elke heiden, van mijzelf. Uit Zijn gedachten opgekomen. Door Zijn Zoon en Geest bewerkt. Hem zij alle eer. Ik heb het niet bedacht en gewild, ik heb het niet gekund en verdiend. Ik heb het niet gewenst en niet gevraagd. Alle eer aan Hem!

En dat is eigenlijk dan ook de toetssteen. Wie wil er zo zalig gemaakt worden? Kijk, je kunt zeggen of denken: ja zalig worden, wie wil dat nou niet. Niemand wil toch verloren gaan en eeuwig onder Gods toorn verkeren? Dan is wel het punt: wie wil er zalig worden op zo'n manier dat God alleen alle eer ervoor krijgt? Wie wil er zo zaliggemaakt worden? Zo, dat mij niets te beurt valt aan eer en roem en lof. Dat mij alleen de schande, de aanklachten, de verwijten overblijven. Dat alle eer God toekomt? Dat is geloof. Dat is waar geloof. Al zou ik nog op 10 andere manieren zalig kunnen worden, dan zou ik nog deze manier verkiezen. De manier van Uw verkiezing, door Uw verzoening en door Uw wedergeboorte. Dat is de manier die zo heerlijk is, die zoveel liefde geeft en zoveel wederliefde wekt. Dat is de manier die mijn hart vervult en vervoert: God alleen al de eer.

Amen